

кушани, щото „и другитѣ български епископски катедри да бждатъ заети отъ природни българи“, и въз основа на това „ще пожелаятъ съвършена независимостъ отъ цариградския патриархъ, ще заговорятъ за своитѣ права на автокефална патриаршия“, императорътъ отбелязва: „Това го вече има“, т. е. че българитѣ сж вече заговорили за своитѣ права да иматъ независима църква, „и самъ цариградскиятъ патриархъ не вижда въ това разрушение на православието“;

6. ако срещу думитѣ въ записката: „да се разсжда, какви могатъ да бждатъ при тия обстоятелства политическитѣ намѣрения и задължения, опасения и надежди на руското правителство, не влиза въ компетенцията на духовното ведомство“, Александъръ II написалъ; „Това е моя работа и, като следя за него бдително, азъ наистина иѣма да принеса въ жертва православието“;

7. ако на опесенията на оберъ-прокурора, какво „привнасянето въ работитѣ на църквата народни и политически разчети заплашва съ нарушение на църковния миръ, съ гибелно за православието раздвоение на православната църква на Изтокъ“, императорътъ отговаря: „Въ това азъ намирамъ погрѣшно схващане, защото за разединение и дума не може да става, обаче славянитѣ желаятъ да иматъ своя национална православна църква, както и ние, руситѣ. я имаме“;

8. ако срещу твърдението на графъ А. П. Толстой, какво „ние... като единичкъ мощенъ православенъ народъ, трѣбва да се явяваме на Изтокъ не защитници на една каква да е партия, а покровители на всички православни и на цѣлото изобщо православиe и да бждемъ миротворци за всички враждуващи единовѣрци наши“, императорътъ възразява: „не ние защитаваме партии, а гърцитѣ“, а срещу последната фраза — „съвършено справедливо „и ние така и действуваме“;

9. ако срещу предупреждението на оберъ-прокурора, какво „опасно е за насъ... да се явяваме не нейни (на старинната православна иерархия) защитници, а само съдии и обличители и да преследваме злоупотребенията и съ такава строгостъ, която не всѣкога е примѣнима и въ собственото ни отечество“, императорътъ протестира съ думитѣ: „Ние сме не съдии и обличители; ако пъкъ посочваме злоупотребенията на гърцитѣ, то това е само за полза на общата православна църква“;

10. ако срещу второто предупреждение отъ страна на графъ Толстой, какво „ако тѣ (гърцитѣ) окончателно се убедятъ, че източната църква не може да очаква отъ насъ дейна помощъ и че ние защитаваме не православието противъ друговѣрието, а